

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

(ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ)

Ο Ίβάν Πέτροβιτς Πανικέδην μιάς διηγήθηκεν ένα βράδυ αυτή την ιστορία :

— Μιά σκοτεινή, άπαισία νύχτα εγύριζα να κοιμηθώ από το σπίτι ενός φίλου μου όπου εκαθίσαμε πέρα από τα μεσάνυχτα, καλούντες με ένα μέντιουμ, διάφορα πνεύματα.

Εκαθόμουν στην Μόσχα, προς το μέρος του Άρσάμπ. που ήταν πολύ έρημικο την εποχή εκείνη.

Ευλογώζομουν εκείνα τα οποία μου είχαν ειπή το πνεύμα του Σπινόζα :

— «Ο βίος σου εύρισκεται εις το τέλος του!»

Πότε θα άποθάνω, είχα ερωτήσει διά του μέντιουμ, το πνεύμα.

«Άποψε»! είπε το πνεύμα.

Επανάλαβα την ερώτησι. Και το πνεύμα ξανάπε : «Άποψε»!

Δέν πιστεύω στο πνευματισμό. Έν τούτους η ιδέα του θανάτου μου κάμνει φριχάλεαν έντυπωσι

«Θά πεθάνω άποψε», σκεπτόμουν και η σκέψις αυτή με έβασάνιζε.

Είμαι άνθρωπος ψύχραιμος και όμως εφοβόμουν να επιστρέψω μόνος μου εις το σπίτι μου. Ο φόβος μου μεγάλωσε όταν άνέβαινα της σκάλης του ρημαδιακού μου

Άνοιξα τέλος το δωμάτιό μου και μπήκα

μέσα κώνυμντας ψεύτικο θάρρος. Έξω έβούιζε ο άνεμος, έτριζαν τα παράθυρα, επικρατούσε βαθύ σκοτάδι, και έκανε φοβερό κρύο... Άναψα ένα σιρίτο. Το φώς του έτρεμόσβυνε.

Είδα τότε κάτι φριχάλεον!

Σε μία γωνία του δωματίου μου, — άχ! γιατί να μη έσβυνε το σιρίτο πριν ιδώ το τρομερόν θέαμα! — βρισκότανε ένα φέρετρο, μία κάσσα, μέσου άναστήματος, ακριβώς του άναστήματός μου.

Δέν έπέμεινα να βεβαιωθώ περισσότερο. Ήταν ένα φέρετρο, για ένα άνθρωπο του άναστήματός μου! Ναι...

Έβγαλα μία κραυγή φρίκης και ξεσοκούφωτος, χωρίς γούνα, ανάθηκα έξω, κατεβαίνοντας πέντε-πέντε τα σκαλιά και δέν στάθηκα παρά στην αλλόθυρα.

Έβρεχε... Έκανε φοβερό κρύο. Έτρεμα σύχορμος.

Τι να κάνω;

Αν οί τοίχοι του δωματίου μου έπεφταν επάνω μου, αν εύρισκα μέσα στο δωμάτιό μου ένα λυσσαμένο σκύλλο ή ένα δολοφόνο, θα ύπήρχε για όλα αυτά μία φυσική εσίγησις.

Άλλά μία κάσσα νεκρούς;

Νά ήταν προειδοποίησις για το θάνατό μου; Νά ήταν άδειανή ή να περιείχε και κανένα πτώμα; Νά είχε γίνη λάθος;

Ίσως επέθανε εκεί κοντά κανείς, έσεφετόμουν, και κατά λάθος άφησαν την κάσσα στο σπίτι μου.

Άλλά ποιός την έβαλε μέσα στο δωμάτιό μου; Έγώ βρήκα κλειστή τη πόρτα και το κλειδί τοποθετημένο στο μέρος, το όιοιον έγώ και η σπιτονοικοκυρά μου γνωρίζαμε.

Μήπως όμως άπεκλείετο και η ιδέα του εγκλήματος; Πιθανόν να είχαν σκοτώσει κανένα και τον έτοποθέτησαν στο δωμάτιό μου για να με ένοχοποιήσουν!

Αυτή η ιδέα μου ήρθε σαν κεραυνός.

Άλλ' άν πάλι τα πνεύματα ήθελαν να μου δείξουν ότι έφτασε το τέλος μου, διά του θανάτου αυτού; Όσο και να μη πιστεύη κανείς στο πνευματισμό, αυτό το άπρόοπτο θέαμα θα ήταν ικανόν να τον κάνη να πιστεύη

Έβρεχόμουν, έτρεμα, αλλά δέν τολμούσα να σκεφθώ να επιστρέψω στο δωμάτιό μου.

Για να ζεσταθώ έβράδιζα επάνω κάτω. Έπειτα άσυναίσθητος άπεμακρύνθη από το σπίτι μου. Που έπήγαινα; Όυτε έγώ εγγνώριζα. Βρέθηκα τέλος εμπρός στο σπίτι του φίλου μου Ούπακέρ, χωρίς να το καταλάβω. Έσκέφθηκα να του ζητήσω φιλοξενία για αυτή τη φριχτή νύχτα. Άνέβηκα και είδα ότι δέν ήταν εκεί. Έπήρα το κλειδί και άνοιξα.

Έπεσα επάνω σ' ένα καναπέ χωρίς ν' άνάψω φώς. Όταν συνήρθα λιγάκι άναψα ένα σιρίτο για να βρω τη λάμπα. Και τότε... Δέν ήταν φωνή εκείνο που βγήκε από το στήθος μου. Ήταν ώρυγη, ήταν κραυγή κολασμένου. Έπήδησα έξω και έφυγα τρέχον-

τας στο δρόμο σαν τρελλός! Μία κάσσα, μία άλλη κάσσα, ένα άλλο φέρετρο, μαύρο, φριχτό, άπαισιο, άνατριχιαστικό, βρισκόταν άκουμπισμένο και στο δωμάτιο του Ούπακέρ!...

Έτρεχα ένω συγχρόνως έσεφετόμουν: Θα εινε έλεγα, όπτική άπάτη. Όλα αυτά άσφαλώς είναι άποτέλεσμα της έλευσινης εκείνης προφητείας του πνεύματος του Σπινόζα. Όρισμένως έθόλωσε ο νους μου. Έξηγέρθησαν τα νεύρα μου και έπαθα από παραισθήσεις, από φερετρομανίαν... Ήμουν κουρασμένος. Τα πόδια μου δέν μπορούσαν να με βαστάξουν πιά. Και έβρεχε. Και έμαινετο ο άνεμος. Και κρύος ιδρώτας με έλουζε!...

Τέλος θυμήθηκα ότι πλησίον εις το μέρος όπου βρισκόμουν, εκάθονταν ο γιατρός Παγκοστόφ, ο όποιος μάλιστα είχε παρευρεθή εις την πνευματιστικήν έσπεριδα της νύχτας αυτής. Όμωρησά προς το σπίτι του ως εις άσυλον.

— Βοήθεια!... άκουσα να φωνάξη ο Παγκος όφ από μέσα μόλις έφτασα. Βοήθεια!!

Έπειτα άνοιξεν η πόρτα με φοβερό πάταγο και ο γιατρός ώρμησεν έξω.

— Βοήθεια!

Σύ είσαι Πογκοστόφ; Τι έπαθες; μου έπιασε τα χέρια. Έτρεμα και ήταν καταλίτρινος.

— Έσύ είσαι Πανικέδην; Έσύ είσαι ο ίδιος ή φάντασμα; Γιατί είσαι κίτρινος; μου είπε.

— Τι έπαθες, πές μου, τι έπαθες Παγκοστόφ;

— Σώσε με Πανικέδην, άν είσαι σύ. Αυτά τα καταραμένα πνεύματα... Είδα μία κάσσα μέσα στο σπίτι μου... Τούλάχιστον ένόμισα ότι είδα μία κάσσα... Τι με κυττάξης εκπληκτος; Μ'α κάσσα, ένα φέρετρο για νεκρό σου λέω!...

Τι να σκεφτόμουν πλέον; Όταν ο Παγκοστόφ με παρεζάλεσε ν' άνεβούμε για να πειστούμε άν ύπήρχε πράγματι κάσσα ή έκαμνε λάθος, με έλουσε κρύος ιδρώτας.

— Δέν είμαστε καλά Παγκοστόφ, του είπα, δέν είμαστε καλά ούτ' έγώ ούτε σύ. Είδα και έγώ μία κάσσα, γιατί μου, στο σπίτι μου. Κάτι φοβερό μ'ας περιμένει.

Έξυπνήσαμε τον θυρωρό και τρεις γείτονας, έπήραμε ένα φώς και τρέμοντες άνεβήκαμε στο δωμάτιο του γιατρού. Η κάσσα ήταν εκεί, πρηγματική κάσσα. Την έγγισαμε με τρόμο. Δέν ήταν διέγερσις των νεύρων μας

— Πρέπει να την άνοιξουμε έπρότεινε ο θυρωρός.

— Ναι, είπαμε όλοι.

Μά κανείς δέν τολμούσε να την άνοιξη. Τέλος ένας γείτονας, περίτρημος πάντοτε, έπροχώρησε και την άνοιξε. Εύρηκαμε μέσα ένα γράμμα. Άπευθύνετο προς τον φίλον μου, το γιατρό και έγραφε :

Φίλτατε Παγκοστόφ,

Ο πενθερός μου είναι βουτηγμένος στα χροή και αύριο ή μεθαύριο θα ενεργηθή κατάσχεσις στο φερετροποιείο του. Για να σώσουμε μέρος της περιουσίας του, έσεφεθήκαμε να κρύψουμε τα βαρυντιώτερα φέρετρα στα σπίτια των φίλων μας. Σου άφηκα ένα. Κρύψε το κάπου και έσο βέβαιος ότι μετά δυό-τρεις ήμέρες θαρθώ να το πάρω. Άφηκα από ένα φέρετρο και στα σπίτια των πλέον στενών φίλων μας.

Σε φιλώ Ίβάν Σελουστέν

Έπειτα από την ιστορία αυτή έγινε τακτικός πελάτης ενός νευρολόγου. Τα νεύρα μου είχαν ταραχθή φριχτά.

Ο πενθερός του φίλου μας έσώθη τότε και έχει άκομη το φερετροποιείο του. Πάλιν όμως αι ύποθέσεις του δέν πηγαίνουν καλά, και φοβούμαι κάθε βράδυ, μήπως εύρω πάλι χαμμά κάσσα στο δωμάτιό μου. Ο Θεός να φυλάξη!...

A. ΤΣΕΧΩΦ

Μουιάζει η ψυχή μου με παλιμό σέ πονεμένα [στήθια,

Μουιάζει η ζωή μου τα γλυκά της μάννας πα[ρομύθια!

Σ. Στεφάου.

